

ἀπόσταχο τό, ἀμάρτ. ἀπάσταχο Πελοπν. (Λεοντάρ.)
Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στάχυν, παρ' ὃ καὶ
τύπ. ἀστάχυν.

Πληθ., τὰ ὑπολείμματα σταχύων.

ἀπόσταχτη ἡ, Πελοπν. (Κλουτσιοχ.) — Γβλαχογιάνν.
Λόγοι κι ἀντίλογ. 111 ἀπόσταχο τό, Κεφαλλ. Λευκ. Πάρ.
Πελοπν. (Κορινθ. Τρίκκ.) — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. ἀπό-
σταχτου Σάμ. ἀπόσταχτα τά, Κέως

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ οὐσ. στάχτη.

1) Ὑπόλειμμα τέφρας Γβλαχογιάνν. ἔνθ' ἀν. : Δείχναν
λίγη ἀπόσταχτη ἀπὸ φρύγανα, σημάδι τῆς τρανῆς θυσίας.

2) Συνήθως κατὰ πληθ., τὸ ὑπόλειμμα τῆς εἰς πλύ-
σιν ἐνδυμάτων, πινακίων κττ. χρησιμοποιηθείσης τέφρας
Κεφαλλ. Κέως Λευκ. Πάρ. Πελοπν. (Κλουτσιοχ. Κορινθ.
Τρίκκ.) Σάμ. — Λεξ. Βλαστ. Δημητρ. : Δὲν ἔχω ποῦ νὰ χώσω
τ' ἀπόσταχτα Κορινθ.

* **ἀποσταχυάζω**, ἵσταχυάζω Κύπρ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. σταχυάζω.

Ἀρχίζουν νὰ πίπτουν οἱ στάχυες, ἐπὶ σίτου ὠριμά-
σαντος : Ἐν-νὰ πὰ' νὰ θερίσω τὸ σιτάριν, γιατί' ἐποστάχυσαν.

ἀποστεγάζω Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Σάντ. κ.ά.) — Λεξ.
Περίδ. ἀποστεβάω Πόντ. (Τραπ.)

Τὸ μεταγν. ἀποστεγάζω.

Ἀφαιρῶ ἢ καταστρέφω τὴν στέγην οἰκήματος ἔνθ' ἀν. :
Ἐπεστέγασαμε τ' ὁσπὶτ' Ὁφ. Ἐπεστέβαξαμε τ' ὁσπὶτ' Τραπ.
Συνών. ξεσκεπάζω, ξεστεγάζω.

ἀποστέγασμαν τό, Πόντ. (Κερασ. Σάντ.) ἀποστέ-
βασμαν Πόντ. (Τραπ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστεγάζω.

Ἡ ἀφαίρεσις τῆς στέγης κτιρίου. Συνών. ξεσκε-
πασμα.

ἀποστεγνώμα τό, Λεξ. Αἰν. ἀποστεγνώσμα Πελοπν.
(Μάν.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστεγνώνω.

Ἡ τελεία στεγνώσις πράγματος ἔνθ' ἀν. : Κοντεύουμε
ς τ' ἀποστεγνώσμα τοῦ ρουχῶνε Μάν.

ἀποστεγνώνω σύννηθ. ἵποστεγνώνω Κρήτ. (Κασιδ.
καὶ ἀποστεγνώνω). ἀποστεγνώνου Εὐβ. (Κονίστρ. κ.ά.)

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στεγνώνω.

1) Στεγνώνω τι ἐντελῶς σύννηθ. Καὶ ἀμτβ. στεγνώνομαι
σύννηθ. : Ἀποστεγνώσαν τὰ ρούχα σύννηθ. Δὲν ἀποστεγνώξε
ἀκόμα τὸ χωράφι Πελοπν. (Μάν.) Θὰ κάτσω κοντὰ 'ς τὴ
φωτιά γιὰ ν' ἀποστεγνώξω αὐτόθ. Ἀφῆσε τὰ ρούχα νὰ ἀπο-
στεγνώσουν 'ς τὸν ἥλιο Λεξ. Δημητρ. Μὴ βὰς νὰ τὰ μαζώξης
ἐδὰ τὰ ρούχα, γιὰ δὲν ἀποστεγνώξαν ἀκόμης (ἐδὰ = τώρα,
γιὰ = διότι) Κρήτ. Ὁρὰ νὰ ἀκόμη τὰ ρούχα, μόνο ἄφῃσέ τα
ἀκόμη 'ς τὸν ἥλιο γιὰ ν' ἀποστεγνώξουν Κρήτ. (Κασιδ.)
Νωπὸ εἶναι τὸ ποκάμισο, θὰν τ' ἀπλώσου 'ς τὴ φωτιά ν' ἀπο-
στεγνώσῃ Κονίστρ. Ἀναγύριζα τὴ φωτιά κι ἀποστεγνώνα
ὄλοένα ὅσα σκουτιὰ τοῦ κορμιοῦ μου δὲν εἶχα προφτάσει νὰ
στεγνώσω 'ς τὸ χάνι ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,146. 2) Ἀμτβ.
μεταφ. γίνομαι ἰσχνός, ρικνοῦμαι Θεσσ. (Ζαγορ.) Συνών.
ἰδ ἐν λ. ἀποσταφιδώνω 2.

ἀποστειράδι τό, ἀμάρτ. ἵπουστειράδ' Λήμν.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ, τοῦ ἐπιθ. *ἀπόστειρος καὶ τῆς
παραγωγικῆς καταλ. -άδι.

Πληθ., ζῶα στεῖρα, ἐπὶ αἰγοπροβάτων : Οὐ δεῖνα φ'λάει
τ' ἀπουστειράδια.

ἀπόστειρον τό, Κάρπ. ἵποστειρον Κάρπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. *ἀπόστειρος ἢ ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ
τοῦ ἐπιθ. στεῖρος.

Τὸ στεῖρον ζῶον.

ἀποστειρώνω Κρήτ. (Πρασ. Σέλιν. κ.ά.) ἵποστει-
ρώνω Α.Κρήτ.

Ἐκ τοῦ μεσν. ἀποστειρῶ.

1) Παύω νὰ παράγω γάλα Κρήτ. (Πρασ. κ.ά.) : Ἀπο-
στειρώνουνε τὰ ὄζα Πρασ. Στειρώνουν καὶ ἀποστειρώνουν
καὶ πογαλίζουν τὰ ἔγαλα (ὅταν κατὰ τὸ τέλος τοῦ θέρους
δὲν παρέχουν πλέον γάλα) Κρήτ. 2) Κάμνω τι τελειῶς
στεῖρον, ἐπὶ πηγῶν κττ. Κρήτ. (Πρασ. κ.ά.) : Ἦμινε ἀποῦ
τὸν ποταμὸ καὶ τὸν ἀποστειρῶξε (ἐκ παραμυθ.) Κρήτ. || Ἄσμ.

Πιάνει μαγεύει τὰ νερά κι ἀποστειρώνει βρύσες

Πρασ. Καὶ ἀμτβ. στερεῶ ἐντελῶς, παύω νὰ παράγω
Κρήτ. (Πρασ. Σέλιν. κ.ά.) : Ἀποστειρῶξε τὸ πηγάδι Κρήτ.
Ἀποστειρῶσεν ἡ βρύσι αὐτόθ.

Πβ. ἀποστειρεύω.

ἀποστεκίarin ἐπίθ. οὐδ. Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστέκω καὶ τῆς παραγωγικῆς καταλ.
-ίarin, δι' ἣν ἰδ. -ίaris. Περὶ τῶν οὐδ. ἐπιθ. ἰδ.
ἈνθΠαπαδόπ. ἐν Ἀθηνῶ 37 (1925) 167 κέξ.

Ἐκεῖνο ποῦ ἀποστέκει εἰς τὸν οἰσοφάγον, ἐπὶ ἐδε-
σμάτων καὶ ἰδία ἐπὶ ὀπωρῶν : Ἀποστεκίarin ἀπίδιν (εἶδος
ἀπίου).

ἀπόστεκμαν τό, Πόντ. (Κερασ.)

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστέκω.

Τὸ σταμάτημα τῆς τροφῆς εἰς τὸν οἰσοφάγον. Συνών.
ἀποστέξιμον.

ἀποστέκω πολλαχ. καὶ Πόντ. (Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ.
Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ.) ἀπουστέκου πολλαχ. βορ. ἰδιωμ.
ἵποστέκω Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ. Σιρέντζ.) Κρήτ. Κύπρ.
Μέσ. ἀποστέκομαι Κρήτ. ἵποστέκομαι Κῶς.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στέκω ἢ ἐκ τοῦ ἀρχ.
ἀφίστημι.

1) Ἐνεργ. καὶ μέσ. στέκω ἐπ' ὀλίγον, σταματῶ Ἡπ.
(Ζαγόρ.) Κρήτ. Κῶς Μακεδ. (Γκιουβ.) Πόντ. (Ὁφ.) κ.ά.
— Λεξ. Αἰν. Μ. Ἐγκυκλ. Πρω. Δημητρ. : Ἀπουστάθ'κα ψίχα
'ς τοῦ πιζούλλ' Ζαγόρ. Ποῦ ἀποστάθῃ; Λεξ. Αἰν. Σίτ' ἔβγαίνα
'ς σὸ ραδί ἐπεστάθα Ὁφ. || Ἄσμ.

Σὰν βλέπῃ τ' ἀδερφάκι τῆς 'ς τὴν πόρτα ν' ἀποστέκῃ
Γκιουβ. Ἡ σημ. ἀρχ. Ξενοφ. Ἀνάβ. 2,4,26 «ἐπορεύετο δὲ
ἄλλοτε καὶ ἄλλοτε ἐφιστάμενος». Συνών. κοντοστέκω.

β) Σταματῶ, στέκω, ἐπὶ τροφῆς καὶ ποτοῦ, τὰ ὅποια
σταματοῦν εἰς τὸν οἰσοφάγον Κωνπλ. Λυκ. (Λιβύσσ.)
Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Ὁφ. Τραπ.) Ρόδ. Χίος : Ἐπο-
στάθῃ μου τὸ ψωμί Ρόδ. Ἀπουστάθῃκέν μας ἡ γουλεῖα
-ἡ μπουκκῆ Λιβύσσ. Ἐπεστάθεν ἡ βούκκα - τὸ φαγεῖν Τραπ.
Ἐπεστάθε με τὸ ψωμὶν αὐτόθ. Ἐπεστάθε με τὸ φαεῖ Ὁφ.
Θαρεῖς με ἀποστάθῃκε τὸ νερο Κωνπλ. Καὶ ἀπροσ. Λυκ.
(Λιβύσσ.) Μεγίστ. Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ.
Χαλδ.) Χίος : Μοῦ ἀποστάθῃκε (ἐκόμπιασα) Χίος Ἀπο-
στέκ' αὐτον (ἡ φρ. λέγεται καὶ μεταφ. ἐπὶ τοῦ ζητοῦντός τι
ἐπιμόνως) Ἱμερ. Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ.
Ἐπεστάθε με Τραπ. Ἐπεστάθε με, τ' ὁμᾶτι σ' ἀποπίο'-ι-μ' ἐν'
(τὸ μάτι σου εἶναι 'ς τὸ φαεῖ ποῦ τρώγω καὶ γι' αὐτὸ
σταμάτησε 'ς τὸν οἰσοφάγο μου) Ἱμερ. || Παροιμ. Βούλην
τὴν καμήλαν ἔφαάμουν κ' εἰς τὴν νοῦραν ἀπουστάθῃκέν μας
(ὅτι δέον νὰ ἐμμένῃ τις ἐν τῷ ἔργῳ μέχρι περατώσεως
αὐτοῦ) Λιβύσσ. Συνών. ἀποστένω 1. Πβ. ἀποκοιν-
τυλιάζω, κοντυλιάζω. 2) Μένω, παραμένω Λεξ. Αἰν.

3) Ἀποκάμνω, ἀπανδῶ Θράκ. (Γέν. Σαρεκκλ.) Κρήτ. Κύπρ. Πελοπν. (Μάν.) Πόντ. (Τραπ.): "Ὅσο νὰ 'ρε' ὡς ἐδῶ πέρα 'πεσάθ'κε Γέν. Ἐποστάθηκε ὁ γάιδαρος Κρήτ. Ἐποστέκω πὺν τὸ ἀνήφορον Κύπρ. Ἐποστάθ'κα νὰ πορπατῶ Σαρεκκλ. Ἀποστάθηκε τὸ γαϊδούρι Μάν. Ἀποστάθημα ψάχνοντα νὰ σ' εὔρουμε αὐτόθ. || Παροιμ. Ὀπκοῖος γουρᾶ 'ποστέκεται γλήγορα Κύπρ. Οὐλον τὸν βοῦν ἔφαν τον τῶαί 'ς τὴν γουρὰν ἐποστάθηκεν (ἐπὶ τοῦ μὴ φέροντος ἔργον τι εἰς πέρας) αὐτόθ. Οὐλο τὸ γάιδαρ' ἔφας κ' εἰς τὴν ὁρὰ 'ποστάθη (συνών. τῇ προηγουμένῃ) Κρήτ. || Ἄσμ.

Ὁ μαῦρος του 'ποστάθηκε τῷ ἐκεῖνος ἐβαρύνθη Κύπρ.

"Ἄν ἀποστέκ' ὁ βουδᾶνόν, κρούγ'ν ἄτον τῶιπουκέας, ἄν ἀποστέκ' ὁ γιόκας σου, κρούγ'ν ἄτον μαθαίρεας (βουδᾶνόν = μέγας βοῦς, τῶιπουκέας = πλήγματα βέργας) Τραπ. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω 4. Καὶ μετβ. κάμνω τινὰ νὰ κουρασθῇ, καταπονῶ, κουράζω Κύπρ.: Μὲν τὸ φορτῶν-νῆς πολ-λὰ τὸ ἄλογον τῶαί 'ποστέκεις το.

*ἀποστέλλωμα τό, 'πεστέλ-λωμα Κάλυμν.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀποστέλλω, δι' ὃ ἰδ. ἀποστέλλω.

Τὸ ἀποστέλλομενον εἰς τινα δῶρον: Ἐν παίρνεις 'πεστέλ-λωμα τοῦ δεῖνα; Συνών. ἀποδοσίδι 5, ἀποδοσίμι.

ἀποστέλλω, ἀποστέλλω λόγ. ἐνιαχ. 'ποστέλ-λω Κάρπ. 'πεστέλ-λω Κάλυμν. Κῶς κ.ἀ. ἀποστέλλω ἐνιαχ. ἀποστέλλω Λεξ. Δημητρ. Μετοχ. ἀποστελάμενος Πελοπν. (Οἶν.) ἀπεσταλμένος λόγ. κοιν. καὶ δημῶδ. Ἦπ. ἀπιστελμένους Ἦπ. (Πρέβ.) ἀποστελμένος ἄγν. τόπ.

Τὸ μεσν. ἀποστέλλω, ὃ ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀποστέλλω. Πβ. Χρον. Μορ. Η στ. 1049 (ἐκδ. JSchmitt) «μὲ πονηρίαν ἀπόστελνεν τοὺς καταπατητᾶδες».

1) Πέμπω μακράν, στέλλω λόγ. ἐνιαχ. καὶ δημῶδ. Ζάκ. Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Ἰων. (Ἐρυθρ.) Κάλυμν. Κάρπ. Κῶς κ.ἀ.: "Ὅπως τὴν εἶδε τὸ βασιλόπουλλο, τὴν ἔβαλε 'ς τὴν καρδιά του, ὦ, ὁ Θεὸς τί μοῦ ἀπόστειλε! (ἐκ παραμυθ.) Ζάκ. Ἐπέστειλέ σου ἡ μάνα σου χαρτὶ καὶ χαριτουλάρι (φρ. λεγομένη ἐν τῇ παιδιᾷ κρᾶ-κουρούνα) Κάλυμν. || Παροιμ. Τὰ κακὰ ἀποσταλμένα τὰ σκυλλὰ τὰ μαγειρεύουν Ἦπ. || Ἄσμ.

Ἐμένα μὲ προστάζουνε, μ' ἔχουν ἀποστελμένο ἄγν. τόπ.

Καλῶς τηγε τὴν κόρη μου τὴν ὥραιοπλουμισμένη, κουμπάρα τὴν ἀπόστειλα καὶ νύφη κατεβαίνει Ἐρυθρ.

Οὐλοὶ 'υρρίζουν ἄπρακτοι καὶ καταφρονημένοι, 'ποστέλ-λει καὶ τὴν βίαιαν του τὴν ἐμπιστευτικὴν του Κάρπ.

Βάνει φλουριά 'ς τὸ μαχαμαῖ καὶ τοῦμπλες 'ς τὸ μαντήλι, τῆς λυρεῆς τ' ἀπόστειλε ἀντάμα τῆς νὰ μείνῃ Πάτμ.

Ποτήρι δάκρυα ἔμισε κὶ ἄλλο μισάτωσέ το, τῆς μάνας τῆς τ' ἀπέστειλε μὲ τὸ πουλλὶ τ' ἄονι (ἄονι = ἰδόνι, ἀηδόνι) ἄγν. τόπ.

β) Προπέμπω, κατευοδώνω Θράκ. (Ἀδριανούπ.): Τὴν ἀπόστειλαμε τὴν δεῖνα. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποβγάλλω 2. 2) Ἦ μετοχ. ἀποστελάμενος ὡς οὐσ., ὁ ἀπεσταλμένος Πελοπν. (Οἶν.) Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστολάρης.

ἀποστεμιάζω Σίφν. 'ποστεμιάζω Σίφν.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀπόστεμα, δι' ὃ ἰδ. ἀπόσταμα.

Ἀποκάμνω: Μὲ 'ποστεμιάντζανε τὰ Σαββατοκύριακα. Ἀποστέμιασα νὰ φωνάζω. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀποστένω 4.

ἀποστενεύω ἐνιαχ.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στενεύω.

Καθιστῶ τι πολὺ στενὸν Κρήτ. — Λεξ. Πρω.: Ἦτανε

καὶ πρὶν στένα, ἔπιασες καὶ τοῦ λόγου σου κ' ἐμάζωξες ἔνα σωρὸ κούρκουτα ἐπαὲ μέσα κὶ ἀποστένευες τὸ δόπο Κρήτ. Καὶ ἀμτβ. γίνομαι ὅλως στενὸς ἐνιαχ.: Μὲ τὴ βροχὴ ἀποστένευαν τὰ παπούτσι.

ἀποστενοχωροῦμαι Δλιπέρτ. Τζιμπρ. τραοῦδ. 3,117.

Ἐκ τῆς προθ. ἀπὸ καὶ τοῦ ρ. στενοχωροῦμαι, δι' ὃ ἰδ. στενοχωρῶ.

Παύω νὰ στενοχωροῦμαι: Ποίημ.

... ἔθεν νὰ δαίρετον μαζὶν μὲ τὸ παιδὶν τῆς τῶαί ν' ἀποστενοχωρηθῇ, νὰ ν' παρηγορημένη.

ἀποστένω, ἀποστήνω Θράκ. (Μάδυτ.) Προπ. (Κούταλ.)

Σέριφ. 'ποστήνω Προπ. (Ἀρτάκ.) ἀποστένω κοιν. ἀποστένω Ρόδ. ἀποστένω Πόντ. (Σινώπ.) ἀποστένου βόρ. ἰδιώμ. ἀποστένου Μακεδ. (Βελβ. Βλάστ.) 'ποστένω Κύπρ. κ.ἀ. 'ποστένου Εὐβ. (Αὐλωνάρι. Κονίστρ. Κύμ. Ὀρ.) 'πουστένω Θράκ. (Σουφλ.) 'πουστένου Εὐβ. (Στρόπον. κ.ἀ.) Θράκ. (Λουλέμπ.) ἀποστάζω Κορσ. κ.ἀ. ἀπουστάζου Α.Ρουμ. (Φιλιππούπ.) Θράκ. (Ἀδριανούπ.) 'πουστάζου Θράκ. (Ἀδριανούπ.) Μακεδ. (Χαλκιδ.) ἀποστώ Μακεδ. (Καστορ.) ἀποστώ Πελοπν. (Μάν) κ.ἀ. — Γέρ. Κολοκοτρών. 20. Μέσ. ἀποστήνομαι Νάξ. (Ἀπύρανθ.) ἀποστήνωμα Κύπρ. 'ποστήνωμα Κύπρ. ἀποστένομαι Κρήτ. Κύπρ. Ρόδ. κ.ἀ. ἀπουστένω Λυκ. (Λιβύσσ.) 'ποστένομαι Κάρπ. Κρήτ. (Σητ. κ.ἀ.) 'ποστένουμ' Θράκ. (Σαρεκκλ. κ.ἀ.) — ΠΠαπαχριστοδ. Θρακ. ἡθογραφ. 3,121 'μπουστένομαι Μεγίστ. 'πεστένωμα Ρόδ. 'πεστένουμ' Θράκ. (Γέν.) ἀπιστενούμενε Τσακων. ἀπιστενούμενε Τσακων. Μετοχ. ἀποστάμενος Στερελλ. (Δελφ.) 'ποσταμένος Κύπρ. κ.ἀ. ἀποστεμένος Κρήτ. 'ποστεμένος Κρήτ. Κύπρ.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. ἀφίστημι. Πβ. Κορ. ἐκδ. Ἰσοκρ. 2,296.

Ἐν Λυβίστρ. καὶ Ροδάμν. Ε στ. 3854 (ἐκδ. J Lambert) ἀπαντᾷ τύπ. ἀπέστασαν. Ὁ ἀόρ. ἀπόστανα κατὰ τὸ σχῆμα ζεσταίνω - ἐξέστανα, μαραινώ - ἐμάρανα κττ. Ἦ μετοχ. ἀποσταμένος καὶ ἐν Μαχαιρ. 1,412 (ἐκδ. R Dawkins).

1) Σταματῶ, ἐπὶ τροφῶν αἱ ὁποῖαι σταματοῦν εἰς τὸν οἰσοφάγον Μεγίστ. Ρόδ.: 'Ποστέν-νεται μου τὸ φαῖ Ρόδ. 'Μπουστέν-νεται με - ἐμπουσιάθη με Μεγίστ. Συνών. ἀποστέκω 1 β. 2) Ἀποψύχομαι, κρυώνω ὀλίγον, ἐπὶ φαγητῶν Νάξ. (Ἀπύρανθ.): Ἀφίνετέ το τὸ φαῖ ν' ἀποστήνεται. Ἐποστήθηκε γάμμι 'υχρά; — Καθόλου δὲν εἶναι ἀποστημένο τὸ φαῖ. 3) Μετβ. στήνω παγίδας πρὸς ἄγραν πτηνῶν Θράκ. (Μάδυτ.) β) Ρίπτω δίκτυα πρὸς ἄλιεῖαν Προπ. (Κούταλ.) Χίος: Ἀποστημένα ἔχω τὰ δίκτυα Χίος. 4) Ἀποκάμνω, ἀπανδῶ κοιν. καὶ Πόντ. (Ὀφ. Σάντ. Σινώπ. Τραπ.) Τσακων.: Ἀποστένω εὐκόλα - ἀπὸ τοῖς πολλὰς δουλειές. Ἀποστένω νὰ τόνε συμβουλεύω. Ἀπόστασα νὰ στέκωμαι - νὰ περιμένω. Δούλεψε πολὺ κὶ ἀπόστασε. Μὴν τρέχῃς, γιατί θ' ἀποστάσης. Ἀνέβηκα 'ς τὸ βουνὸ ἀποσταμένος. Ἦρθε ἀποσταμένος καὶ πάει νὰ κοιμηθῇ. Ἀποστένει κανεὶς μὲ τὸ σκάψιμο κοιν. Ἀπόστατσε τὸ γαϊδούρι Μέγαρ. Εἰς τὸν ἀνήφορον ἐγὼ ἀποστένομαι Ρόδ. Εἶναι 'πουσταμένου τοῦ μ'λάρ' κὶ δὲ βααῖν' Μακεδ. (Χαλκιδ.) Ἐν 'πουσταμένος τοῦ κυνηοῦ (ἀπὸ τὸ κυνήγι) Κύπρ. Ἀκισιάτατε ἀπὸ τὰν πορεία; — Ἐκιστάμαί περ'σοῦ (ἐκουραστήκατε ἀπὸ τὸν δρόμον; — Ἐκουραστήκαμε πολὺ) Τσακων. Ἐνα ρακὶ ἀποστάμενο (βραχυλ. ἀντί: γιὰ ἀποσταμένο) Δελφ. Ἀποσταμένο πάτημα (συνεκδ. ἀντί: πάτημα ἀποσταμένου ἐνν. ἀνθρώπου) Α' Ἐφταλ. Μαζώχτρ. 137. || Αἰνιγμ.

Τὰ δύο τρία γίνηκαν, τὰ μακρὰ κοντύναν, τὰ ἄλογ' ἀποστάσανε καὶ τὸ ρολοὶ ἐστάθη (τὸ γῆρας. τὰ ἄλογ' ἀποστάσανε ἤτοι οἱ ὀδόντες ἀπέκαμον) Μλελέκ. Ἐπιδόρπ. 157. || Παροιμ. Μοναχός σου δούλευε,

